

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **ALSTOM Czech Republic, s. r. o.**
sídlem Václavské nám. 47, 110 00 Praha
zastoupeného advokátkou Mgr. Jitkou Linhartovou
sídlem Olivova 2096/4, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, 604 55 Brno

za účasti: Správa železnic, státní organizace
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha
zastoupena advokátem JUDr. Jaromírem Císařem, Ph.D.
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 22. 7. 2024,
č. j. ÚOHS-27994/2024/161

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení ani osoby na řízení zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Zadavatel (osoba zúčastněná na řízení) zadával v otevřeném řízení veřejnou zakázku „ETCS České Velenice – České Budějovice – Horní Dvořiště“; předmětem plnění veřejné zakázky byla výstavba traťové části jednotného evropského vlakového zabezpečovače ERTMS/ETCS druhé úrovně (ETCS L2) v traťovém úseku České Velenice – České Budějovice – Horní Dvořiště. Oznámení veřejné zakázky bylo odesláno k uveřejnění dne 25. 10. 2023 a bylo uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 27. 10. 2023 pod ev. č. Z2023-048511, a Úředním věstníku Evropské unie dne 30. 10. 2023 pod ev. č. 658645-2023.
2. Žalobce se o popsanou zakázku zajímal, komunikoval se zadavatelem, nakonec se však nepřihlásil. Proti zadávací dokumentaci podal námitky, ty zadavatel odmítl. Žalobce následně podal žalovanému návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.
3. Rozhodnutím ze dne 23. 5. 2024, č. j. ÚOHS-21071/2024/500, žalovaný zčásti zamítl žalobcův návrh, neboť neviděl důvod pro uložení nápravného opatření, zčásti (týkající se nepřiměřené lhůty pro podávání nabídek) řízení zastavil, protože tomu nepředcházely řádné námitky.
4. Rozklad žalobce proti citovanému rozhodnutí zamítl předseda žalovaného rozhodnutím označeným v záhlaví (dále též „odvolací rozhodnutí“ nebo „napadené rozhodnutí“). Proti němu brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 5. 8. 2024.

II. Argumentace žalobce

5. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je nezákonné a nepřezkoumatelné. Zadávací dokumentace nebyla kompletní, což žalobci nedovolilo podat konkurenceschopnou nabídku. V dokumentaci nebylo popsáno současné zařízení, se kterým bude muset nový dodavatel to své propojit. Žalobce pak zcela konkrétně uvedl, jaké parametry mu v zadávacích podmínkách chybí. Dodavatel má mít konkrétní přehled o funkčnosti dosavadního softwarového řešení tak, aby mohl navrhnout napojení toho svého. To stejné platí pro původní hardware, o kterém žalobce nic neví. Žalobci zkrátka chyběly údaje o možném propojení jeho zařízení se zařízením původního dodavatele. Po žalobci zároveň nelze chtít, aby tyto chybějící údaje nějak prokazoval. Žalovaný podcenil technickou složitost celého případu. Zadavatel zvýhodnil původního dodavatele a žalovaný k tomu jen chybně dodává, že žalobce mohl cenu odhadnout. Navíc žalovaný vyčítá žalobci, že nebyl dostatečně konkrétní ohledně chybějících údajů, sám však uvádí, že zadavatel beztak podrobnější údaje o propojení neměl. To porušuje zásadu materiální pravdy a rovnosti účastníků.
6. Chybějící údaje v dokumentaci významně ovlivnily zakázku, ačkoliv žalovaný tvrdí opak. Jediným hodnotícím kritériem byla nabídková cena a musel-li žalobce cenu jen odhadovat, jistě byl v nevýhodě oproti stávajícímu dodavateli AŽD. Ten nic odhadovat nemusí, protože neřeší odhad nákladů za propojení svých zařízení se zařízením jiného dodavatele – to musí řešit jen ostatní. Náklady na vývoj tohoto propojení žalovaný nezohlednil. Přitom žalovaný uvádí, že žalobce mohl cenu odhadnout. Jde však o položku za jednotky až desítky mil. Kč a ve veřejné zakázce šlo o nejnižší cenu.

7. Svým postupem zadavatel (a žalovaný) zvýhodnil stávajícího dodavatele, zadavatel se zřejmě snaží zachovat současný stav *vendor lock-in*, protože formulací zadávacích podmínek fakticky vyloučil všechny ostatní. Veškeré zakázky zadavatele v segmentu ETCS získává společnost AŽD nebo její spřízněné osoby. Je vidět, že společnost AŽD razantně snížila nabídkovou cenu (o 140 mil. Kč méně než byla předpokládaná hodnota), když se žalobce začal o zakázku ucházet. Žalovaný by jednoduchou analýzou trhu zjistil, že tu žádná soutěž neexistuje.
8. Žalovaný dále vůbec neřešil, zda zadavatel zajistil, aby původní dodavatel AŽD spolupracoval s nově vybraným dodavatelem. Žalovaný se vůbec nezabýval, zda takový smluvní závazek existuje a zadavatel k němu nic bližšího neuvedl. Není známo, jak bude prakticky zajištěna součinnost původního dodavatele s novým. Pouhá ujistění ze strany zadavatele a žalovaného žalobci nestačí.
9. A žalovaný provedl nedostatečné šetření trhu, protože oslovil jen 10 dodavatelů v oblasti stavebnictví a technologií pro železnice, kteří se do zadávacího řízení přihlásili a následně nepodali nabídku. Žalovaný však neoslovil významné hráče na trhu ECTS. Ačkoliv jednotlivé odpovědi poukazují na problémy zadávacích podmínek, žalovaný nadále trval na svém.
10. Zadavatel také nepřipustně použil v otevřeném řízení institut „předběžné otázky“ a žádal žalobce o jakési předběžné informace o žalobcově zařízení, které má dodat. Šlo o individuální jednání o nabídce, které není v otevřeném řízení přípustné. Zadavatel neměl otevřené řízení vůbec použít – věděl, že nemá dostatek informací k původnímu zařízení a bude nutné nabídky doplňovat. Měl proto využít jednací řízení s uveřejněním, kde by jednotlivé nabídky mohl případně konzultovat a dokumentaci vysvětlovat. Výše popsaný postup je ale nezákonný. Zvolil-li zadavatel formu otevřeného řízení, nese odpovědnost za úplné zadávací podmínky a nemůže do otevřeného řízení vnášet prvky interakce mezi zadavatelem a dodavateli.
11. Závěrem žalovaný chybně odmítl žalobcův návrh v části, ve které směřoval ke krátké lhůtě pro podání nabídek. Podle žalovaného totiž žalobce tuto okolnost nenamítl. Žalobce si myslí opak a v námitkách si na krátkou lhůtu stěžoval.

III. Argumentace žalovaného

12. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout. Zdůrazňuje, že žalobce byl příliš obecný a žádné konkrétní požadavky vůči zadavateli nevznsl. Svou argumentaci vedl po právní rovině, zatímco opomněl tu věcnou – technickou. Přitom musel být schopen alespoň rámcově říct, které údaje mu k vytvoření nabídkové ceny scházely. Zadavatel nebyl povinen žalobci předložit kompletní dokumentaci ke stávajícímu zařízení. Žalovaný tak nebyl schopen identifikovat a poté zadavateli případně vytknout, co přesně žalobci zabránilo v podání nabídky. Sporné práce představují jen marginální část z celkové zakázky. Nikdo nerozporuje, že bez znalosti stávajícího zařízení nelze zařízení propojit a vytvořit *interface*. Nicméně lze podat nabídku. Zároveň žalovaný nesouhlasí s tím, že by se snad současný dodavatel mohl vyhnout nákladům na vývoj nového zařízení ETCS – jde o nový, nadřazený a standardizovaný systém pro řízení vlakové dopravy. Jeho implementace vyžaduje úpravu trati i vlaků. Zároveň zadavatel nemusí prokazovat, že má zajištěny prostředky nezbytné k plnění veřejné zakázky (spolupráci současného dodavatele s novým). Pokud by stávající dodavatel nespolečně pracoval, je to zadavatelův problém a porušení

smlouvy s novým dodavatelem. Co se „konzultace“ mezi zadavatelem a žalobcem týče, pak žalovaný dodává, že zadavatel o nabídce nijak nevyjednával a pouze se snažil žalobci vyjít vstříc. Postup to byl nešťastný, ale neměl žádný vliv na průběh zadávacího řízení. A argumentace žalobce o krátké lhůtě pro podávání nabídek zazněla až v návrhu žalovanému, nikoliv v námitkách.

IV. Vyjádření zadavatele

13. Zadavatel souhlasí s argumentací žalovaného a nad rámec jeho vyjádření sám doplňuje, že žalobce nespecifikoval údaje, které mu chyběly k podání nabídky. Obecné tvrzení o chybějícím *interface* (spolupráce starého zařízení s novým) není validní, protože žádný *interface* v době vypsání zadávacího řízení neexistoval – ten vznikne až poté, co bude vybrán konkrétní dodavatel a zjistí se možnosti propojení mezi jeho zařízením a zařízením současného dodavatele. Jakkoliv chtěl dodavatel žalobci poskytnout další informace, aby mohl nabídku podat, žalobce je nedokázal specifikovat. Zároveň je nutné upozornit, že základní specifikace zařízení původního dodavatele, se kterým má nový dodavatel spojit své zařízení, je uvedena v zadávací dokumentaci a na internetových stránkách původního dodavatele. Zadavatel žalobci nabídl, že mu poskytne více informací o původním zařízení v rámci vysvětlení, změny a doplnění zadávací dokumentace ze dne 14. 12. 2023. Žalobce na to však vůbec nereagoval a nyní zadavateli vytýká, že tento postup do otevřeného řízení nepatří. Zadavatel nemůže poskytovat úplné a podrobné údaje o zařízení současného dodavatele každému, kdo si zrovna otevře zadávací dokumentaci. Na základě dostupných informací žalobce mohl podat nabídku, přitom by jen dílčí část ceny kvalifikovaně odhadl – to je běžné.
14. Stejně tak zadavatel vnímá, že současný dodavatel má určitou informační výhodu. Vyplývá však čistě jen z toho, že pro zadavatele dříve plnil zakázku. Účelem zadávacího řízení pak není tento stav vyrovnat „na nulu“. Zadavatel se pochopitelně nechce dostat do situace *vendor lock-in*, a proto otevřel zadávací řízení pro kohokoliv. Stávající dodavatel tak nemá nic jisté a musel podat kompetitivní nabídku. Co se spolupráce mezi stávajícím a novým dodavatelem týče, zadavatel opakovaně uváděl, že je zajištěna. Žalobce a žalovaný nemohou zpochybňovat, zda tomu tak skutečně je a na základě jakého podkladu. V opačném případě by žalobce samozřejmě nemohl zakázku splnit a je v zájmu zadavatele, aby taková spolupráce hladce proběhla. Nedostatečné šetření trhu začal žalobce namítat až v rozkladu, v prvostupňovém řízení si na to nijak nestěžoval a neuplatnil žádné námitky (např. stran okruhu oslovených subjektů). Zadavatel zdůrazňuje, že se žalobcem o žádné nabídce nejednal, protože ji nepodal. Zadavatel chtěl naopak před podáním nabídky vyjít žalobci vstříc a poskytnout mu maximum informací – proto se žalobce tázal (rámcově), jaké technické řešení chce zvolit.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala.
16. Žalobce sice přípisem ze dne 24. 4. 2025 oznámil soudu, že společně s replikou zašle soudu „v rámci doplnění dokazování“ též expertní stanovisko, na kterém v současné době pracuje, ani repliku ani expertní stanovisko však až do vyhlášení rozsudku (tedy po dobu více než 5 měsíců) soudu nezaslal. I kdyby tak učinil, tak návrh na provedení důkazů před správním

soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. nelze sám o sobě považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Žalobce nepodmiňoval svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání provedením důkazů – výzvu soudu ze dne 2. 9. 2024, aby se vyjádřil k možnosti rozhodnout věc bez jednání, ponechal žalobce úplně bez reakce a žádnou jasnou vůli ohledně jednání neprojevil (tím se nynější věc liší od situace řešené v rozsudku ze dne 7. 4. 2022, čj. 10 Afs 176/2020 - 58).

17. Soud nenařídil jednání za účelem provedení důkazů ani nevyzýval žalobce k doplnění avizovaného odborného stanoviska zejména z toho důvodu, že provedení jakýchkoliv důkazů neshledal potřebným, protože za nedostatečná považoval už samotná žalobcova skutková tvrzení, jak vysvětlí níže. Nebylo tedy v podstatě co prokazovat. Kromě toho by provedení nového důkazu bránila i koncentrace řízení založená ustanovením § 251 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (ZZVZ), která nastala už v řízení před žalovaným a dopadá i na soudní řízení správní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2024, č. j. 9 As 243/2023-126).

18. Žaloba **není důvodná.**

Skutková zjištění

19. Soud nejprve stručně nastíní skutkový stav, jak vyplynul z napadeného rozhodnutí a ze správního spisu (v němž soud ověřoval skutečnosti, které byly podle žalobce sporné), a to jen v rozsahu potřebném pro následné právní posouzení věci.
20. Podle stručného popisu zakázky je předmětem stavby *výstavba traťové části jednotného evropského vlakového zabezpečovače ERTMS/ETCS druhé úrovně (ETCS L2) v úseku České Velenice – České Budějovice – Horní Dvořiště*. Předpokládaná hodnota zakázky činila 725 962 603 Kč bez DPH. Nabídky měl zadavatel hodnotit podle jejich ekonomické výhodnosti, tj. nejnižší nabídkové ceny.
21. V bodě B.2.3 zjednodušené zadávací dokumentace se uvádí: „*Systém ETCS byl speciálně vyvinut jako jednotné evropské vlakové zabezpečovací zařízení, které dokáže zajistit provoz bez překážek v oblasti zabezpečovacích systémů mezi odlišnými infrastrukturami jednotlivých národních železnic.*“
22. Zároveň z bodu B.2.3 zjednodušené dokumentace vyplývá, že podle zadavatele je základním předpokladem, že na celé trati bude zachováno stávající organizování drážní dopravy podle předpisu D1 a trať bude rozšířena o systém ERTMS/ETCS. Tamtéž je zmínka o tom, že při implementaci ETCS je nutné řešit vývoj *interface* k národním systémům zabezpečovacích zařízení, které mají na tratích zůstat.
23. V průběhu zadávacího řízení žalobce požádal o vysvětlení zadávací dokumentace, přičemž vznesl výhradu k neúplnosti zadávacích podmínek. Ve vysvětlení – dodatku č. 7, zadavatel na dotaz č. 3 (podaný žalobcem) uvádí, že je klíčové zajistit, aby obě zařízení (stávající a nově instalované) spolupracovala. Zároveň ale zadavatel nestanoví, jaké konkrétní zařízení má zadavatel dodat, proto není možné poskytnout přesnou specifikaci *interface* – tedy spolupráce mezi stávajícím a novým zařízením. Zadavatel nicméně v odpovědi uvádí, že tento dotaz zodpoví konkrétněji, pokud mu žalobce sdělí bližší popis svého zařízení – např. jaké datové rozhraní předpokládá využít, nebo zda je ochoten poskytnout bližší

specifikaci protokolu a technického řešení dodávaného zařízení. Na tento dotaz zadavatele ale žalobce neodpověděl.

24. Do zadávacího řízení podala nabídku jen společnost AŽD Praha, s. r. o. (dodavatel původního zařízení) s nabídkovou cenou 585 320 013 Kč bez DPH. Podle zprávy o hodnocení nabídek také zadávací řízení vyhrála. Hodnotícím kritériem byla ekonomická výhodnost (nejnižší nabídková cena).
25. Žalovaný v rámci prvostupňového řízení oslovil společnosti, které se v rámci zadávacího řízení registrovaly k veřejné zakázce, nicméně nabídku nakonec nepodaly – žalovaného zajímal důvod, proč se tyto společnosti nepřihlášily. Žalovaný oslovil celkem 10 potenciálních dodavatelů.
26. Společnost SWIETELSKY Rail CZ, s. r. o., odpověděla dne 11. 4. 2024, že neměla zájem získat celou zakázku, protože jde o zakázku i na technologii, zatímco oslovená společnost má zájem pracovat na samotném železničním svršku – navíc byla oslovena jiným dodavatelem, aby se na řešení zakázky podílela subdodavately.
27. Společnost GEOSAN GROUP, a. s., v odpovědi ze dne 12. 4. 2024 sdělila, že zakázku sledovala z důvodu plánované účasti na jiné zakázce na ETCS.
28. Společnost EDIKT, a. s., zase v odpovědi ze dne 12. 4. 2024 uvedla, že nesplnila kvalifikační předpoklady, proto nabídku nepodala.
29. Společnost SIGNALBAU, a. s., v odpovědi ze dne 15. 4. 2024 píše, že po zvážení nepodala nabídku, protože samostatně nesplňovala kvalifikační předpoklady.
30. Společnost MONZAS, spol. s. r. o., v odpovědi ze dne 16. 4. 2024 uvádí, že se do řízení nepřihlásila s ohledem na specifickou povahu technologie ETCS, své časové možnosti v průběhu další fáze zadávacího řízení a s ohledem na své vlastní kapacity a lokalitu plnění.
31. Společnost Signal Projekt, s. r. o., zase stručně sdělila, že rozsah a zaměření zakázky by byl nad její možnosti podat samostatně nabídku.
32. Stejně stručná byla společnost STARMON, s. r. o., která po prostudování zadávací dokumentace zjistila, že pro takový typ stavby nedisponuje technologií a dostatečným personálním obsazením.
33. Ve své odpovědi ze dne 15. 4. 2024 společnost ČD – Telematika, a. s., vysvětlila, že se jako hlavní dodavatel účastní zakázek s předmětem plnění mobilní části ETCS, která se instaluje do lokomotiv. Stacionární část je jiná a na takových zakázkách se společnost podílí jen jako subdodavatel.
34. Dne 16. 4. 2024 společnost VALBEK, spol. s. r. o., odpověděla, že nabídku nepodala, protože se jednalo i o zakázku na stavební práce, které společnost nerealizuje – je projekční kancelář.
35. Více se ve své odpovědi ze dne 16. 4. 2024 rozepsala společnost TTC MARCONI, s. r. o. Ta nabídku nepodala kvůli nekompletním podmínkám a údajům, které jí neumožnily podat konkurenceschopnou nabídku. Rozvádí, že zadavatel nesdělil informace o současných systémech, se kterými se má nový dodavatel propojit. Zároveň nejsou tyto informace veřejně dostupné. Bez této znalosti nebyla společnost schopna připravit nabídku. Navíc by musela do ceny promítnout náklady na komunikaci a zjištění informací od původního dodavatele.

Nepřezkoumatelnost

36. Nejprve se soud musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Její příčinou může být buď nesrozumitelnost, nebo nedostatek důvodů. V obou případech však platí, že je potřeba s tímto institutem zacházet obezřetně a vyhradit jeho užití pouze těm případům, kdy vady odůvodnění reálně brání soudu v tom, aby napadené rozhodnutí přezkoumal (ve vztahu k soudním rozhodnutím srov. k nesrozumitelnosti rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, bod [19], k nedostatku důvodů pak usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS, body [29] - [30]). Zejména je nutno zdůraznit, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247). Rozhodnutí obou stupňů přitom tvoří jediný celek a navzájem se doplňují (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
37. Žalobce své námitky stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí formuloval velmi chaoticky tak, že mnohá pochybení jsou podle žalobce nezákonností i nepřezkoumatelností zároveň a mezi oběma vadami žalobce takřka nerozlišuje. Přitom oba pojmy představují zcela jiný typ vady napadeného rozhodnutí. Pro žalobce je odůvodnění napadeného rozhodnutí zjevně srozumitelné, neboť s ním v žalobě věcně polemizuje. Ve stručnosti k jednotlivým námitkám uvádí soud následující.
38. Žalobce vidí nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že po něm žalovaný chtěl popsat chybějící údaje, aniž by je ale uměl definovat zadavatel či žalovaný. Navíc žalobce přesně popsal, jaké údaje mu chybí (bod 19 návrhu) a žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. S tím ale krajský soud nesouhlasí. Žalovaný žalobci vytkl, že sám neumí popsat, jaké údaje mu vlastně v dokumentaci chybí. Nejde přitom o to, aby žalobce vymýšlel něco za zadavatele. Měl jen ze svého pohledu říci, co v zadávacích podmínkách není a být tam mělo. Ne obecně, ale konkrétně.
39. Stejně tak není pravdou, že by to žalobce učinil v bodě 19 návrhu a žalovaný se s tím nevyrovnal. Daný bod návrhu na přezkum úkonů zadavatele je stejně obecný jako předchozí i následná argumentace – žalobce tam uvádí, že mu chybí „možnosti napojení“, „vstupy a výstupy“, „specifikace *interface*“ apod. Snad náznakem konkrétního údaje je, že ze zadávací dokumentace identifikoval žalobce tři typy zabezpečovacího systému ESA (systém stávajícího dodavatele), které mohou mít různé podmínky napojení. Žalobce z toho však opět nevyvodil žádné konkrétní srozumitelné závěry. Nevysvětlil, zda se např. v praxi používá více typů fyzických vstupů do daného zařízení a jakých (laicky řečeno by šlo o jakési „tvary zásuvek“), více typů datového rozhraní a jakých (například drátové či bezdrátové), více typů komunikačních protokolů a jakých (laicky řečeno by šlo o jakési „jazyky přenosu dat“) apod. Tím méně se pak žalobce namáhal vysvětlit, jaký konkrétní dopad by (nespecifikované) odlišné vlastnosti těchto zařízení mohly potenciálně mít na technickou a finanční náročnost propojení se žalobcovými zařízeními. Žalobce zkrátka jen poukázal na různé typy stávajícího zabezpečovacího systému, aniž by svou argumentaci dovedl do jakýchkoliv hmatatelných důsledků.
40. Žalobce dále vidí nepřezkoumatelnost v tom, že sám žalovaný uznal chybějící údaje v zadávací dokumentaci a dovodil porušení § 36 ZZVZ. V bodě 113 prvostupňového rozhodnutí ale ve skutečnosti žalovaný výslovně uvádí, že zadávací podmínky nejsou

v rozporu s § 36 odst. 1 ZZVZ. A žalobcem předestřené právní hodnocení neplyne ani z napadeného rozhodnutí.

41. Dále má být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné proto, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce stran šetření trhu. Není ale příliš jasné, jaké námitky má žalobce na mysli. V bodě 67 napadeného rozhodnutí žalovaný shrnuje, co proti šetření žalobce namítal. V následujících bodech pak na to odpovídá.
42. A konečně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nezakládá ani to, že žalovaný údajně nehodnotil zákonnost „výzvy k součinnosti“, kterou žalobci adresoval zadavatel. V bodě 76 napadeného rozhodnutí žalovaný přímo uvádí, že tato výzva nezákonná nebyla, protože na ni žalobce neodpověděl, takže nijak neovlivnila soutěž.

Neúplná zadávací dokumentace

43. Hlavní žalobcová námitka spočívá v tom, že zadávací dokumentace byla neúplná, chyběly v ní údaje potřebné pro vytvoření nabídky, protože do ní zadavatel nepromítl informace o dosavadním zařízení a možné propojitelnosti s novým zařízením ETCS2.
44. Podle § 36 odst. 1 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (ZZVZ), nesmí být zadávací podmínky stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže.
45. Podle § 36 odst. 3 ZZVZ zadávací podmínky zadavatel stanoví a poskytne dodavatelům v podrobnostech nezbytných pro účast dodavatele v zadávacím řízení. Zadavatel nesmí přenášet odpovědnost za správnost a úplnost zadávacích podmínek na dodavatele.
46. Úvodem krajský soud připomíná, že předmětem veřejné zakázky je výstavba traťové části systému ETCS L2, tedy jednotného evropského zabezpečovacího systému, který má zajišťovat bezpečný provoz vlaků. Součástí zakázky je také zpracování projektové dokumentace pro celou stavbu, její výstavba, dodání samotného zařízení a konečně též propojení nově instalovaného systému s již nyní funkčními prvky. Před závorku je tak nutno vytknout, že propojení „starého“ a „nového“ zabezpečovacího systému není hlavním předmětem veřejné zakázky, ale jen jednou její částí, z hlediska objemu nijak zvlášť významnou.
47. Prvním problémem, na který žalobce upozornil už žalovaný, je obecnost jeho argumentace. S tímto názorem musí souhlasit i krajský soud. Chybí-li v zadávací dokumentaci technické údaje, které reálně brání vytvořit kompetitivní nabídku, měl by tyto údaje odhalit právě soutěžitel v námitkách a následném návrhu na přezkum úkonů zadavatele. Žalovaný (a ani krajský soud) není expert v různých technických oborech a stěží může zadávací dokumentaci vidět očima dodavatele, který v daném technickém odvětví působí. Je-li v takovém případě dodavatel obecný a zadávacím podmínkám vytýká „nějaké“ technické mezery, nepůsobí taková argumentace příliš věrohodně.
48. Krajský soud se podrobně zabýval tím, co přesně žalobce zadávacím podmínkám vytýkal. V námitkách zadavateli žalobce uvádí, že v zadávacích podmínkách chybí identifikace tzv. *interface* – propojení instalovaného zařízení se stávajícím zařízením. Specifikaci *interface* označil za zásadní pro sestavení nabídky a nabídkové ceny. Kromě toho zadavateli tamtéž vytkl, že zadávací podmínky neobsahují specifikaci stávajícího zařízení. Totéž zopakoval v návrhu na přezkum úkonů zadavatele.

49. Žalobce ve svých námitkách nijak neupřesnil, jaké technické údaje mu chybí (viz také výše, bod 39 tohoto rozsudku). Nepopsal, jaké minimální technické údaje o stávajícím zařízení by potřeboval znát, aby mohl část zakázky spočívající v propojení obou zařízení nacenit. Jeho obecné tvrzení o nedostatečných údajích přitom naráží na dva problémy.
50. Za prvé, zadavatel stávající zařízení popsal v díle 3 zjednodušené technické dokumentace („D_0_Technicka_reseni_ETCS“), nazvaném „Stávající stav“, a to zvláště pro každý úsek tratě. Například v bodě 3.1.3.1 u stanice České Velenice se píše, že je *vybavena elektronickým staničním zabezpečovacím zařízením ESA 33 s EIP panely, které se dle TNŽ 3426 20 řadí do 3. kategorie*. Dále například v bodě 3.2.2 zjednodušené dokumentace je popsán přenosový systém, který je provozován *na zařízení typu SDH od výrobce Alcatel SDH 1646SM s přístupovými switchi o různé kapacitě portů dle potřeby*. Tamtéž jsou obsaženy údaje o dálkové kabelizaci, rádiovém systému a dálkové diagnostice.
51. Tento popis je údajně nedostatečný, podle žalobce jde pouze o výčet, ve kterém chybí specifikace vstupů a výstupů. Tím ale žalobce rozhodně soud nepřesvědčil o tom, že by popis stávajících zařízení byl nedostatečný natolik, aby bránil podání nabídky, resp. kvalifikovanému odhadu nákladů za propojení obou zařízení. Žalobce v podstatě jednou větou odmítl popis stávajících zařízení, aniž by po technické stránce vysvětlil, jaké údaje postrádá.
52. A za druhé, informace o vzájemném propojení mezi původním a novým zařízením (*interface*) nemá ani sám zadavatel. Žalobce opakovaně připomíná, že tyto údaje zadávací dokumentace neobsahuje. Zadavatel k tomu ale sdělil, že ono propojení prozatím neexistuje a bude věcí budoucí spolupráce mezi původním dodavatelem, zadavatelem a novým dodavatelem. Zadavatel to zdůvodnil vcelku racionálně tím, že každý z dodavatelů může dodávat jiné zařízení a tím pádem se bude *interface* lišit. Jeho neposkytnutí proto není důsledkem snahy zadavatele něco tajit.
53. Za takové skutkové situace nestačí, pokud žalobce tvrdí, že postrádá informace o stávajících technologiích, protože informace o stávajícím zařízení v zadávacích podmínkách obsaženy jsou. Chtěl-li žalobce poukázat na flagrantní nedostatek technických údajů v zadávacích podmínkách, měl to jasně, srozumitelně a detailně vysvětlit. Krajský soud souhlasí se žalovaným, že nebylo možné trvat na tom, aby byla součástí nynější zadávací dokumentace veškerá technická dokumentace původního zařízení – naráží to na limity ochrany práv dosavadního dodavatele a jeho technologií.
54. Nelze přitom tvrdit, že by snad žalovaný na žalobce přesouval odpovědnost za identifikaci údajů, již sám není schopen. Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele je zahajováno na návrh, který do jisté míry předurčuje, jakým směrem bude přezkum žalovaného zaměřen. Po žalobci nikdo nežádal, aby za zadavatele doplňoval zadávací dokumentaci. Pouze měl upřesnit, bez jakých údajů nabídku nepřipraví, jaké technické parametry potřebuje znát a proč přesně nemůže z dostupných údajů kvalifikovaně odhadnout cenu.
55. Na to navazují i stejně paušálně popsané následky nedostatečné dokumentace. Žalobce tvrdí, že pro nedostatek informací nemohl navrhnout napojení svého řešení na stávající technologie. Svou argumentaci ale vede tím směrem, že nemůže odhadnout finanční náročnost takové operace. Tím odůvodňuje, proč fakticky nemohl podat nabídku.

56. Žalovaný proti tomu staví dva základní argumenty: 1. cena za propojení obou zařízení je nepodstatná ve vztahu k celkovému objemu zakázky, a 2. žalobce mohl cenu určit kvalifikovaným odhadem. A žalobce ani jeden z nich přesvědčivě nevyvrací.
57. Jak soud vysvětlil už ve skutkových zjištěních, jádro veřejné zakázky má spočívat v realizaci stavby a dodaných zařízení, což bude tvořit největší položku nabídkové ceny. Propojení původního a nového zařízení jistě bude představovat určitý náklad a žalobce jej sám odhadl na jednotky až desítky milionů korun českých. V kontextu zakázky s předpokládanou hodnotou přesahující 725 mil. Kč to rozhodně nepředstavuje podstatnou část naceňovaného plnění.
58. Zároveň žalobce evidentně, protože to nezpochybňuje, mohl přijít s přesně vypočítanou cenou zbylých prací a položku spočívající v propojení obou zařízení mohl odhadnout. S ohledem na to, že žalobce nabídku ani nepodal, není jasné, jakou část z ceny by tyto práce skutečně představovaly.
59. Proti argumentaci žalobce o tom, že neměl dost informací pro podání nabídky, pak jde ještě jedna důležitá okolnost. Na žalobcův dotaz totiž zadavatel v rámci vysvětlení zadávací dokumentace reagoval tak, že mu poskytne detailnější informace o možnostech propojení zařízení, pokud žalobce své zařízení popíše. Krajský soud nyní ponechává stranou, zda je tento postup zadavatele v pořádku – k tomu se vyjádří níže. Žalobce nicméně měl reálně možnost tyto informace získat, byť by tím zadavatel možná zvýhodnil žalobce oproti jiným dodavatelům. Žalobce však má v řízení bránit pouze svá práva a nevystupuje v roli veřejného žalobce. Z údajného informačního deficitu se tak žalobce navíc měl možnost vyvázat. Sám se rozhodl, že na tuto výzvu reagovat nebude, jen aby následně tento postup po procesní stránce zpochybnil. I to jeho argumentaci znevěrohodňuje.
60. S tím úzce souvisí námitka, že zadavatel zvýhodnil původního dodavatele a *de facto* tím udržuje stav *vendor lock-in*.
61. Zvýhodnění původního dodavatele připouští i zadavatel a žalovaný. Zvýhodnění nevzniklo nastavením zadávacích podmínek, ale předchozím vztahem mezi původním dodavatelem a zadavatelem. Soud připomíná, že předmětem veřejné zakázky je výstavba jednotného evropského zabezpečovače na vybraném úseku vlakové trati – laicky řečeno nového bezpečnostního systému. Již nyní se na trati nachází původní zařízení, se kterým je nutné nově instalovaný systém propojit. Dodavatelem tohoto původního zařízení byla společnost AŽD Praha, s. r. o., která tím logicky měla výhodu v jednom konkrétním aspektu veřejné zakázky – znala své stávající zařízení a bylo pro ni proto jednoduché navrhnout propojení nového a starého systému. Ostatní soutěžitelé by naproti tomu museli propojení řešit až po skončení veřejné zakázky (pokud by vyhráli).
62. Krajský soud připomíná, že podle § 6 odst. 1 ZZVZ *zadavatel při postupu podle tohoto zákona musí dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti*. Dle druhého odstavce téhož ustanovení ZZVZ platí, že *ve vztahu k dodavatelům musí zadavatel dodržovat zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace*.
63. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 13. 4. 2021, č. j. 29 Af 63/2020-213 (potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2022, č. j. 2 As 101/2021-52), uvedl, že je *začasté nevyhnutelné, že stávající dodavatel plnění bude zvýhodněn oproti novému dodavateli, a to např. s ohledem na lepší znalost zadavatele, jeho potřeb, dosavadního materiálového a jiného vybavení, či na to, že již má vybudovanou příslušnou infrastrukturu*

pro uspokojení potřeb zadavatele apod. V podrobnostech soud odkazuje na již zde zmíněný bod rozhodnutí předsedy Úřadu, přičemž se hlásí k úvaze, že takovouto „přirozenou“ výhodu stávajícího dodavatele by zadavatel musel kompenzovat diskriminací takového dodavatele, aby snížil „přirozenou“ konkurenční nevýhodu nového uchazeče („vyzývatele“). Takováto eliminace imanentních vlastností trhu by ale těžko v konečném důsledku mohla vést k možnosti získat plnění za nejlepší cenu a tím k hospodárnému nakládání s prostředky.

64. Zvýhodnění jednoho dodavatele oproti ostatním představuje diskriminační přístup. Klíčové je vždy zvážit, zda a v jaké míře zvýhodnění existuje, jak vzniklo, a zda takové zvýhodnění může zadavatel rozumně kompenzovat. Netřeba dodávat, že vždy záleží na individuálním posouzení případu.
65. V této věci je nesporné, že původní dodavatel měl informační výhodu. Vznikla jeho předchozí prací pro zadavatele na daném úseku trati – původní dodavatel věděl o původním zařízení a měl výhodu také při návržení *interface*, tedy propojení staré a nové technologie. Zadavatel tuto výhodu přímo nevytvořil.
66. Další otázkou však je, jak velkou výhodu původní dodavatel skutečně měl. To se v podstatě nepodařilo zjistit, a to i kvůli laxnosti samotného žalobce. Zde krajský soud odkazuje na předchozí odstavce týkající se úplnosti zadávací dokumentace. Není snad třeba opakovat, že žalobce nebyl po celou dobu správního a soudního řízení schopen identifikovat technické údaje, které k vypracování nabídky potřeboval a zadávací dokumentace je podle něj neobsahovala.
67. Nedůvodné jsou spekulace žalobce, že původní dodavatel nemusí vynaložit náklady na vývoj nového zařízení. Ve veřejné zakázce jde o nový typ zabezpečovacího zařízení ETCS2 a tento jistě musí dodat i původní dodavatel. Stejně tak se původní dodavatel nemůže vyhnout vývoji *interface*, neboť i on musí propojit nové a původní zařízení (viz bod 109 prvostupňového rozhodnutí). Informační výhoda tak skutečně zřejmě spočívá pouze v tom, že je původní dodavatel schopen o něco lépe odhadnout náklady na ono propojení.
68. S ohledem na to má krajský soud za to, že takto popsanou přirozenou výhodu nemusel zadavatel nijak kompenzovat – například tím, že by zcela odkryl technologii původního dodavatele. Zároveň ale učinil dva kroky, které do jisté míry výhodu původního dodavatele snižují, jak už soud popsal výše. Za prvé, stávající technologii v zadávací dokumentaci popsal. A za druhé, žalobci nabídl více informací o stávajícím zařízení a propojení, pokud mu sdělí informace o dodávaném zařízení.
69. Proto se zadavatel vůči dodavatelům nezachoval diskriminačně a v řízení nevytvořil nepřiměřenou výhodu jednomu z dodavatelů.

Ostatní námitky

70. V prvostupňovém řízení žalovaný oslovil společnosti, které projevily zájem o veřejnou zakázku (zaregistrovaly se v elektronickém nástroji) a tázal se jich, proč se nakonec do zadávacího řízení nepřihlásily. Jejich odpovědi popsal soud výše ve skutkových zjištěních. Žalobce proti tomu namítá, že takové šetření bylo nedostatečné a že žalovaný nevzal jejich odpovědi vlastně v potaz.
71. Úvodem této námitky soud zdůrazňuje, že provedené šetření nebylo pro posouzení věci nezbytné. Žalobce jeho provedení nenavrhoval a žalovaný jej provedl „nad rámec“, aby se ujistil, co stálo za slabou účastí v zadávacím řízení. Oslovovat širší okruh společností,

například další subjekty na trhu dodávek ETCS (jak chtěl žalobce), nebylo nutné. Rozšířit šetření i na další společnosti žalovaný jistě mohl. Jeho postup ovšem v žádném případě nebyl nezákonný.

72. Zároveň, a to je podstatné, oslovením oněch deseti společností žalovaný nic skandálního neodhalil. Devět z oslovených společností ve svých odpovědích vůbec nezmiňuje, že by za jejich neúčasti stála neúplná dokumentace nebo jiný problém vytvořený zadavatelem. Šlo o důvody na straně samotných dodavatelů (neodhadli své časové možnosti, nerealizují stavební práce, nesplňují kvalifikační kritéria).
73. Výjimkou byla společnost TTC MARCONI, která ve své odpovědi uvádí obdobné argumenty jako žalobce – chybějící údaje v zadávací dokumentaci ji bránily v podání nabídky. Matematické hodnocení získaných odpovědí je jasné – žalobce a společnost TTC MARCONI mluví o nedostatečné dokumentaci, zatímco devět jiných soutěžitelů mělo zcela jiné důvody pro neúčast v zadávacím řízení a údajný problém s dokumentací ani nezaznamenalo. Absolutní většina oslovených nepotvrzuje žalobcův názor, že za nízkou účastí stály špatně nastavené zadávací podmínky.
74. Co se týká společnosti TTC MARCONI, není bez zajímavosti, že podle zadavatele (např. viz bod 95 vyjádření zadavatele k rozkladu) si nejsou společnosti žalobce a TTC MARCONI cizí. Zadavatel uvádí, že společnost TTC MARCONI není samostatným dodavatelem vlastního zabezpečovače ETCS a sama by se veřejné zakázky účastnit nemohla. Zároveň poukazuje na to, že jiné veřejné zakázky s obdobným předmětem plnění s názvem „ETCS státní hranice Německo – Dolní Žleb – Kralupy n. Vlt.“, se žalobce účastnil spolu se společností TTC MARCONI. Souladnost stanovisek obou společností proto není podle zadavatele náhoda. Žalobce se k tomu v žalobě nevyjadřuje a soud tuto skutečnost zmiňuje jen pro kontext. Faktem je, že i pokud by stanoviska žalobce a TTC MARCONI nebyla koordinovaná, v zadavatelův prospěch hovoří převážná většina stanovisek, které obdobný problém ani náznakem nezmiňují.
75. Žalobce se dále obával toho, že zadavatel nemá zajištěnou spolupráci s původním dodavatelem a pokud by tak žalobce vyhrál zadávací řízení, neměl by jisté, že by s ním původní dodavatel spolupracoval.
76. Touto námitkou ale žalobce skutečně zachází za pomyslnou hranu svých veřejných subjektivních práv. Spolupráce je důležitá pro realizaci zakázky, ne pro podání nabídky. Žalobce vůbec nevysvětluje, proč má o případné spolupráci mezi nově vybíraným dodavatelem a původním dodavatelem AŽD pochybnosti. Nijak nevysvětlil, proč považuje za klíčové, aby tuto spolupráci zadavatel prokázal více než pouhým ujištěním. Žalobce nepředstavil ani náznakem nějaké indicie, že by měl současný dodavatel nově vypsanou zakázku blokovat nebo že by nechtěl poskytovat informace o svém zařízení. Žalobce jen v obecné rovině požadoval větší záruky.
77. Zároveň žalovaný i zadavatel správně upozorňují na to, že s dodavatelem vybraným v rámci nynější veřejné zakázky uzavře zadavatel soukromoprávní smlouvu o zhotovení díla. Pokud by pro nespolečenskou spolupráci původního dodavatele nebylo možné plnění realizovat, jde o zadavatelův problém, který musí řešit a za jehož odstranění bude smluvně odpovědný. Zajistit si spolupráci původního dodavatele není odpovědností nového dodavatele.
78. Za této situace stačí, pokud zadavatel v dodatku č. 7 zadávací dokumentace ze dne 14. 12. 2023 a dodatku č. 10 ujistil zájemce o veřejnou zakázku, že je *připraven*

od dodavatele aktuálně užívaných sdělovacích a zabezpečovacích zařízení zajistit nezbytné informace a podklady pro přípravu i smluvní závazek tohoto původního dodavatele k poskytnutí konkrétní nezbytné součinnosti při plnění veřejné zakázky. Podle krajského soudu nebylo nutné, aby byl v zadávací dokumentaci popsán způsob zajištění této spolupráce – např. aby byla součástí dokumentace smlouva mezi zadavatelem a původním dodavatelem.

79. I na směřování prvků otevřeného řízení (§ 56 ZZVZ a násl.) a jednacím řízení s uveřejněním (§ 60 ZZVZ a násl.) má krajský soud stejný názor, jako žalovaný. Žalobce tvrdí, že zadavatel špatně zvolil typ zadávacího řízení a použil otevřené řízení namísto jednacím, které měl správně použít.
80. Otevřené řízení skutečně má jiný charakter a podle § 56 odst. 2 ZZVZ je zadavateli přímo zakázáno, aby s účastníky zadávacího řízení jednal o jejich nabídkách. Naopak v jednacím řízení s uveřejněním se předpokládá přímý opak. Podle § 61 odst. 8 ZZVZ zadavatel jedná s účastníky zadávacího řízení o předběžných nabídkách s cílem předběžné nabídky zlepšit.
81. V nynějším řízení se zadavatel přiblížil jednacím řízení tím, že se žalobcem komunikoval o jeho nabídce a za účelem poskytnutí detailnějších informací o zakázce po něm chtěl rámcové informace o dodávaném zařízení. Vyplývá to z „Vysvětlení, změny a doplnění zadávací dokumentace – Dodatek č. 7“. Ve svém dotazu zadavateli žalobce uvedl, že požaduje specifikaci *interface*, tedy možnosti propojení se zařízením původního dodavatele. Na to konto zadavatel odpověděl, že v zadávací dokumentaci neomezuje potenciální dodavatele v tom, jaká zařízení dodají. Klíčový je pouze účel takových zařízení. Zadavatel dodal, že je připraven poskytnout žalobci součinnost a dotázal se jej, jaké datové rozhraní předpokládá využít pro propojení stávajících zařízení s jím dodávanou technologií ETCS.
82. Zadavatel v každém případě vykročil z přímočaré cesty otevřeného zadávacího řízení, které by mělo být koncipováno tak, že na základě úplné dokumentace může dodavatel podat nabídku a nic navíc nepotřebuje – zadavatel ví přesně, co chce, a dodavatel ví přesně, zda a za kolik to může dodat. Pokud se přece jen ukáže jako nezbytné zadávací dokumentaci upravit či doplnit, děje se tak zásadně veřejně a vůči všem potenciálním účastníkům. Naopak individuální vyjašňování podmínek a upravování nabídek patří do jiných typů řízení.
83. Krajský soud se ovšem musí ptát, jak takový chybný postup ovlivnil zadávací řízení. Nešlo o snahu zadavatele někoho zvýhodnit nebo postupovat diskriminačně. Zadavatel chtěl vyjít vstříc žalobci, aby mu přípravu nabídky usnadnil. Postupoval však ledabyle a zřejmě zapomněl na to, že podle výše popsaných pravidel ZZVZ by se žalobcem o jeho nabídce vůbec separátně jednat neměl. Žalobce na dotaz zadavatele neodpověděl. V tomto případě tak postup zadavatele skutečně nikoho negativně neovlivnil, nikomu nesjednal výhodu a nikoho nediskriminoval. Popsaný postup lze zadavateli vytknout, rozhodně to ale není důvod pro zrušení zadávacího řízení. Takovým důvodem by mohlo být, pokud by například zadavatel v otevřeném řízení jednal s vybranými dodavateli a pomáhal jim v přípravě nabídky, zatímco jiným by dodatečné informace neposkytl. Před takovým nerovným přístupem by žalovaný ani krajský soud nemohl zavřít oči. V nynější věci k tomu ale vůbec nedošlo.
84. A konečně si žalobce stěžoval na to, že žalovaný zastavil řízení o žádosti v té části, která směřovala proti krátké lhůtě pro podání nabídek. Žalovaný totiž vyčetl žalobci, že tomu nepředcházely řádně podané námitky.

85. Podle § 257 písm. h) ZZVZ zastaví žalovaný řízení, pokud návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky. V praxi to tedy znamená, že žalovaný může *zastavit řízení o přezkoumání úkonů zadavatele i jen v části, pokud návrh obsahuje nad rámec skutečností uvedených v námitkách i nové skutečnosti, které navrhovatel mohl tvrdit již vůči zadavateli, avšak z nějakého důvodu tak neučinil (§ 251 odst. 4)* (ŠEBESTA, Milan, NOVOTNÝ, Petr, MACHUREK, Tomáš, DVOŘÁK, David a kol. § 257 [Zastavení řízení]. In: ŠEBESTA, Milan, NOVOTNÝ, Petr, MACHUREK, Tomáš, DVOŘÁK, David a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1505).
86. Krajský soud se přesvědčil o tom, že žalobce v námitkách skutečně nezpochybnil délku lhůty pro podávání nabídek. Žalobce si totiž stěžoval na něco jiného. Na stranách 8 a 9 námitek žalobce žádá zadavatele, aby doplnil zadávací podmínky o podrobnosti nezbytné pro podání nabídky, a v souvislosti s tím, aby prodloužil lhůtu pro podání nabídek. Zadavatel ale neviděl důvod pro doplnění zadávacích podmínek a lhůtu neprodloužil. Tato námitka tak *de facto* odpovídá jiné námitce – jestli byly zadávací podmínky dostatečné pro podání nabídky či nikoliv. Formulovanou námitkou ale žalobce rozhodně nezpochybnil nepřiměřenost celkové lhůty pro podání nabídky. V této části proto žalovaný důvodně řízení podle § 257 písm. h) ZZVZ zastavil.
87. Krajský soud považuje za vhodné se *obiter dictum* vyjádřit k určitým aspektům veřejné zakázky, které považuje za problematické. Pokud by se žalobci skutečně podařilo věrohodně a odborně zpochybnit úplnost zadávacích podmínek, a sporné propojení obou zařízení by zároveň představovalo větší část zakázky, byl by to úplně jiný případ. Žalobce má pravdu v tom, že jediným hodnotícím kritériem byla nejnižší cena. V takovém případě by bylo příliš tvrdé chtít, aby „noví“ dodavatelé podstatnou část ceny plnění odhadovali, zatímco původní dodavatel by ji mohl určit s přesností na koruny. V takovém případě by tento informační deficit musel zadavatel vyrovnávat např. odkrytím technologie původního dodavatele v maximální možné míře, nebo zadáním veřejné zakázky v jiné formě řízení, kde by mohl jednotlivé nabídky s dodavatelem konzultovat (např. v jednacím řízení bez uveřejnění). Tyto úvahy šly ale v nynější věci stranou, protože plnění nepředstavovalo podstatnou část veřejné zakázky, žalobce nebyl schopen přesněji identifikovat mezery v zadávací dokumentaci a svůj tvrzený informační deficit mohl ve spolupráci se zadavatelem vyrovnat.
88. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tomu dospěl zejména proto, že žalobce v mnohých ohledech argumentoval obecně a nepřesvědčil krajský soud, že zadávací dokumentace byla nedostatečná, zvýhodňovala původního dodavatele a že záměrem zadavatele bylo znemožnit či ztížit podání nabídky jiným soutěžitelům.

VI. Náklady řízení

89. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť

nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

90. O nákladech osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které ji vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nic takového se v tomto řízení nestalo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 9. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu